

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 9 | 1. MAJ 1932 | 81. AARGANG

UNGDOMSFORENINGENS ARBEJDE.

Af Missionspræsident *Holger M. Larsen.*

Denne Kirke har mange forskellige Organisationer, som er indstiftet for at hjælpe, lære og uddanne Kirkens Medlemmer. En af disse er de Unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforening. Denne Organisation er i Ordets rette Betydning en Uddannelsesforening. Det er en Forening, hvor de unge Mænd og unge Kvinder kan mødes og uddanne de forskellige Talenter, som de har. Denne Organisation har maaske gennemgaaet en større Udvikling i Løbet af de sidste faa Aar end nogen anden.

Mange vil erindre denne Forening som en Bibelklasse, hvor vi mødte ugentlig, og efter at vi havde udført et lille Program, blev Tiden benyttet til at diskutere forskellige bibelske Emner. Dette var udmærket for Belærelse af vore Søskende og Venner, som kom til disse Møder, og denne Forening gjorde et udmærket Arbejde. Men eftersom dette er en Ungdomsforening, maa vi følge med Tiden.

Dette er Aarsagen til, at hele Ungdomsforeningens Arbejde er blevet forandret. Da Søndagsskolerne først blev organiseret, havde vi kun én Klasse. Nu er den inddelt i mange Klasser ifølge de forskellige Elevers Alder. Vi har lært, at »Lige Børn leger bedst«, og at de Problemer, som interesserer de ældre, ikke altid interesserer de yngre og omvendt. Dette

er Aarsagen til, at Kirkens Ledere har inddelt Ungdomsforeningen i forskellige Klasser og saa hurtigt, som Udviklingen finder Sted, og Folk bliver interesserede i Foreningens Arbejde, har vi forsøgt at oprette disse Klasser.

I den Danske Mission har vi for Tiden følgende Klasser:

1. En Seniorklasse, hvor Mænd og Kvinder fra 25-Aarsalderen og opefter mødes og diskuterer de Lektier, som er blevet udarbejdet for dem. I mine Besøg i de forskellige Grene har jeg hørt en Del Misfornøjelse med Hensyn til Lektiernes Indhold. Jeg kan kun sige, ligesom jeg har sagt ved andre Lejligheder, at med Hensyn til Lektierne følger vi et vist Program. Der er ca. 100.000 Medlemmer i de to Foreninger, og om hver især skulde have Lov til at bestemme Indholdet af Lektierne, vilde der blive et forfærdeligt Virvar. Derfor har vi indenfor disse to Foreninger to Hovedbestyrelser, som er beskikket af Kirkens Første Præsidentskab, og indenfor disse Bestyrelser igen andre Komitéer, som udarbejder Lektierne for alle Kirkens Ungdomsforeninger.

I Europa har vi for nærværende Tid et Medlem af de Tolvs Raad, som repræsenterer Kirkens Første Præsidentskab, og naar han udsender en Lektie, som skal benyttes i Ungdomsforeningen, har jeg personlig Tro og Tillid til, at denne Lektie vil være til Medlemmernes Gavn og Nytte.

Og om der ogsaa skulde findes nogen, som ikke rigtig sympatiserer med Emnet, er jeg dog sikker paa, at om de vil modtage Lektierne, vil de faa et rigt Udbytte af dem.

2. Vi har ligeledes en Klasse for unge Piger fra 17 til 25 Aar, der kaldes Gleaner-Klassen. Her studerer de religiøse, moralske, etiske og praktiske Emner. Dette Arbejde er udarbejdet saaledes, at det særligt er skikket til at fange de unge Pigers Interesse.

3. Vi haaber næste Aar at være i Stand til at organisere en Bikubeklasse. Men vi har allerede paa enkelte Steder en Klasse, der kaldes »Junior-Bikubepigerne«, og som er en Forberedelse til det egentlige Bikubearbejde.

4. M-Mændenes Klasse behandler Emner som: »Valget af Livsstilling«, »Takt og Tone« og lignende. Ligeledes har de gymnastiske Øvelser og uddanner sig paa andre Maader, fysisk set.

5. Enkelte Steder har vi ligeledes Spejderdrenge, der arbejder efter Spejderprogrammet.

Hovedformaalet med alle disse forskellige Klasser er at have Programmer for de forskellige Klasser, der kan fange Interessen hos dem, som besøger Foreningen, og at uddanne dem paa alle mulige Omraader, hvad enten det er ved Sang, Tale eller andre Maader, hvorpaa de kan udnytte de Talenter, som Gud har givet dem.

Denne Uddannelse sker ikke alene under Klassearbejdet, men ved Deltagelse i det Program, som udfores forend Klassearbejdet.

Det har været besluttet at samle Ungdomsforeningerne fra hele den Danske Mission i Aarhus i Pinsedagene for der at afholde en Konkurrence mellem de forskellige Distrikter. De vil konkurrere i Skuespil, offentlige Taler og blandede Kvartetter, og ligeledes vil de 5 Sangkor i Danmark modes til et stort Sangerstævne.

Et Ord med Hensyn til den forestaaende Konkurrence: Lad os erindre Formaalet med Konkurrencen. Det er for gensidig Uddannelse. Lad os under alle Omstændigheder bevare Evangeliets Aand. Lad ingen Misundelse være til Stede. Erindrer, at selv om vi ikke er i Stand til at opnaa forste Plads, har De dog uddannet Dem og er storre og bedre, fordi De har deltaget i denne Konkurrence.

Lad os gøre alt, for at saa mange som muligt af Foreningens Medlemmer kan deltage i denne Festlighed.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNINGER.

Ældsterne Edward P. Nielsen og Leslie P. Jensen, der har virket i den Danske Mission i henholdsvis 26 og 28 Maaneder, er blevet hæderligt aflost fra deres Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

De sejlede fra Southampton den 14. April med S.S. »President Roosevelt«.

Ældste Levi B. Thorup, der har virket i den Danske Mission i ca. 28 Maaneder, de sidste 10 Maaneder som Præsident over Esbjerg Distrikt, er blevet hæderligt aflost fra sit Arbejde, ligeledes Ældsterne Hyrum Dale Andersen og V. Blain Larsen, der har virket ca. 28 Maaneder i den Danske Mission.

De sejler fra Southampton den 12. Maj med S.S. »President Roosevelt«.

Ældste Grant S. Nielsen, der har virket ca. 26 Maaneder i den Danske Mission, den sidste Tid som Præsident over Odense Distrikt, er blevet hæderligt afløst fra sit Arbejde.

Broder Nielsen sejler fra Southampton den 28. April.

Vi onsker at takke disse Brodre for det gode og nidkære Arbejde, de har udfort i den Tid, de har arbejdet i Missionens Tjeneste. Vi ønsker dem en god og behagelig Rejse hjem og beder, at Herren vil velsigne dem i Fremtiden.

FORFLYTTELSER.

Ældste Charles A. Larsen er blevet aflost fra sin Stilling

som Distriktspræsident i Kobenhavns Distrikt og er blevet indsat som Præsident over Aalborg Distrikt.

Ældste J. Charles Christensen er blevet aflost som Præsident over Aalborg Distrikt og er blevet indsat som Præsident over Kobenhavns Distrikt.

Ældste Charles T. Hansen er blevet forflyttet fra Aalborg til Esbjerg Distrikt og beskikket til at præsidere over dette Distrikt, Ældste David L. Larsen er blevet forflyttet fra Odense til Aalborg Distrikt, Ældste Allan L. Hansen fra Aarhus til Odense Distrikt og beskikket til at præsidere over dette Distrikt, Ældste Eugene C. Nielsen fra Aalborg til Odense Distrikt og Ældste Klien K. Skousen fra Aalborg til Aarhus Distrikt.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

FORAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Foraarskonferencen i Aarhus blev afholdt i Dagene 8., 10., 11. og 12. April og blev indledet med en stor og vellykket Koncert Fredag den 8. April. Koret, under Ledelse af Ældste V. Blain Larsen, udforte et meget godt Program. Der var ligeledes en Række glimrende vokale og instrumentale Soloer, Kvartetter og lignende. Der var Enighed om, at det var den bedste Koncert, som nogensinde er afholdt i Aarhus Gren. Til Stede var ialt 176.

Sondag Morgen Kl. 9 blev der afholdt et specielt Mode for Præstedommet. Modet, som blev ledet af Missionpræsident Holger M. Larsen, var meget lærerigt, og en god Aand var til Stede. Til Stede var ialt 28.

Kl. 10 afholdtes der Mode, viet til Præstedommets Arbejde, hvor flere Missionærer og Brodre talte. Der blev ogsaa givet en Demonstration af et Kredslærerbesog, hvilket var meget interessant. Til Stede var 126.

Sondag Eftermiddag Kl. 2 blev der afholdt et Mode, som var viet til den Kvindelige Hjælpeforening. Modet var under Præsidium af Forste Raadgiver i Missionsbestyrelsen, Soster Kathrine Christensen fra Kobenhavn. Der var Taler af Soster Marie Haun, Missionspræsident Holger M. Larsen, Distriktspræsident Mark B. Garff, samt Ældste V. Blain Larsen, der tog Afsked med Aarhus Gren. Til Stede var 99.

Sondag Aften Kl. 7 blev der afholdt Mode under Ledelse af Distriktspræsident Mark B. Garff. Der var et alsidigt og smukt Program med god Sang og Musik, samt Taler af Missionærerne Orson B. West og Floyd S. Petersen og Missionspræsident Holger M. Larsen. Til Stede var 137.

Mandag Aften afholdt den Kvindelige Hjælpeforening en vellykket Basar, hvor et smukt Program blev udfort. Til Stede var ca. 85.

Tirsdag Aften var overgivet til Ungdomsforeningens Konkurrencearbejde. Der blev holdt Taler og spillet et Skuespil, der hostede meget Bifald og var meget godt udfort. Som Afveksling var der Musik. Til Slut var der Dans i ca. 1½ Time. Til Stede var 187.

Det var i det hele taget en storstilet og vellykket Konference, hvor man mærkede Guds Aand til Stede.

William Andersen, Grenskriver.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR MAJ.

Ydmyg med Ærbødighed,
Boj dit Hoved stille ned.
Du forløste, tænk paa mig,
Tænk hvad jeg har lidt for dig.

FORSLAG TIL EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

Juniorklassen:

1. Karakterudvikling gennem Tiendebetaling.
2. Forudtilværelsens Virkning paa vort Liv her paa Jorden.

Børn over 10 Aar:

1. Hvorledes Jesus modte Modstand. (Hvilken Virkning havde den paa ham?)
2. Hvad menes der med dette Ord: »Lad saaledes eders Lys skinne for Verden, at de kan se eders gode Gerninger, og ære eders Fader, som er i Himmelen.«

Børn under 10 Aar:

1. Josef og Kongens Drøm.
2. Josef hjælper sine Brødre.

KARAKTERUDVIKLING GENNEM TIENDEBETALING.*

Kristus sagde: »Vær fuldkomne«, og ved sine Lærdomme gav han os en Anledning til at naa dette Maal. Han gav en fuldkommen Lov med det Haab, at vi vilde være i Stand til at leve den. Vi kan ikke forvente at naa denne Fuldkommenhed uden Anstrengelse, men ved stadig Kamp kan vi naa den. Emnet for denne Lektie er et af de Midler, hvorved vi kan naa denne Fuldkommenhed, som vi alle stræber saa meget efter. Karakteropbygningen er en Magt, vi udvikler

* Fælleslektie for alle Søndagsskolens Klasser i den Norske Mission 8. Maj 1932.

indeni os selv, ikke blot til at se klart, men til at sætte det i praktisk Udførelse, vi véd er ret.

Jesus sagde ved en Anledning, idet han talte om Tro: »Djævlene tror og skælver.« »Men,« sagde han, »Tro uden Gerninger er død.« I Evangeliet tilbydes der mange Anledninger til Karakteropbygning ved at lade Tro og Gerninger gaa Haand i Haand.

Tiendespørgsmaalet spiller en dobbelt Rolle i vort Liv, aandeligt og timeligt. Tiendebetaling kommer til os som et Privilegium saavel som en Pligt. Det er godt at sige, hvad man skal gøre, men det er bedre at sige, hvorledes man skal gøre det. Herren, som kendte denne Sandhed, gav den Befaling, at en Tiendedel af vore Indtægter skal gives tilbage til ham, for at den kan blive anvendt af hans Tjenere, som han har kaldet til at repræsentere ham under Opbyggelsen af hans Arbejde paa Jorden.

Vi maa ikke tabe af Syne den Kendsgerning, at vi er i en materiel Verden, og at vort Liv her har meget at gøre med materielle Ting. Tiendeloven giver Kirken Anledning til at udføre timeligt Arbejde. Dette indbefatter saadanne Virksomheder som Missionsarbejde, Opbygning af Templer og deres Vedligeholdelse, Arbejdet til Fordel for levende og døde, Opretholdelsen af Kirkens Hovedkvarterer og det store Tabernakel med dets verdensberømte Orgel, hvor Folk fra hele den civiliserede Verden kommer for at høre den vidunderlige Musik og se den enestaaende Bygning. Den fremmede faar et meget behageligt Indtryk paa Grund af den høflige Behandling, han er Genstand for fra dem, som fører ham rundt, og paa Grund af, at der absolut ingen Drikkepenge modtages.

Tiendesystemet gør det muligt at bygge Kirkebygninger, hvor Møder og Konferencer kan afholdes og Rekreationsprogrammer udføres. Tiendesystemet gør det ogsaa muligt at opretholde et Uddannelsessystem, som er saa effektivt til Menneskets intellektuelle, fysiske, moralske og aandelige Egenskaber. Kirkens forskellige Skoler opvækker hos deres Elever det Ønske at gaa til alle Lande, naar de bliver kaldet til at forkynde Evangeliets Sandhed og Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission. Disse Skoler gør deres Elever til bedre Arbejdere i Organisationerne hjemme og hjælper dem til at leve et bedre Liv i Overensstemmelse med de Sidste Dages Helliges Idealer.

Men selv om Tiendebetalingen er af meget stor Værdi for Kirken, saa er den dog af endnu større Værdi for den, som betaler sin Tiende i den rette Aand. Gennem den udvikler han Tro paa Gud, vor Fader, og er bedre i Stand til at forstaa,

hvad Verdens Forløser mente, da han sagde: »Dette er det evige Liv at kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.«

Tiendebetalingen styrker ikke blot vor Tro, men ogsaa vor Evne til at gøre det, som er ret. Lydighed kræver Styrke. Profeten Samuel sagde til Kong Saul: »Lydighed er bedre end Offer, og Hørighed er bedre end det fede af Væddere.« Den Kendsgerning, at vi kan bringe os selv til at give tilbage det, som Herren har betroet os, frembringer de bedste Egenskaber, som er i os. Herren giver os alt og forlanger kun en Tiendedel tilbage for Vedligeholdelse af hans Arbejde. Vi maa ikke skuffe ham. Det er en Æressag for os.

Tiendeloven udvikler Selvkontrol. Der er mange Ting, vi ønsker, men vi lærer at kende Forskellen mellem det, vi ønsker, og det, vi behøver. Vi opgør vort Regnskab omhyggeligt med den Forstaaelse, at en Tiendedel gaar til Herren for hans Værks Fremme. Ni Tiendedele er til os selv. Og efter at vi er blevet vant til at regne ud, hvorledes vi bedst skal anvende det, som vi véd tilhører os, véd vi, at vi vil udvikle Selvkontrol. Vi sørger for, at vore Fornødenheder staar i Overensstemmelse med det, vi kan anvende. Der spørges kun efter, hvad vi behøver, ikke hvad vi ønsker.

Tiendeloven udvikler ogsaa Uegennyttigheden. Vi har Frihed til at vælge, om vi ønsker at efterleve denne Lov. At give udvikler Lysten til at give. Vi bliver ikke blot liberale i vor Tænke- og Handlemaade, men vi er villige til at give af de Midler, som kommer i vor Besiddelse, og ved selve denne Handling udvikler vi Uegennyttighed. Naar vi overvejer, at Verdens Frelser kom og gav alt, endog Livet selv, saa faar vi et sandt Billede af, hvad det vil sige at give. Vi kan blot vente at naa denne Fuldkommenhed ved at oplære os selv til at give.

Efterlevelsen af denne Lov giver ogsaa en sand Forstaaelse af Samarbejde, som betyder saa meget for Udviklingen af Samfundslivet. Vi hjælper hinanden med at bygge en Kirke, som ingen Person kunde bygge alene. I Fællesskab gør vi alle vor Del, og vi faar en Bygning, som vi alle kan bruge, og enhver faar netop saa meget Værdi af den, som om han selv havde bygget den. Ansvarsfølelsen lige overfor hinanden vokser, og vor Aand styrkes ved Tillid til hinanden og den broderlige Følelse, der hersker mellem alle, som arbejder for den samme Hensigt. Menneskene vokser aandeligt, naar de arbejder for hinanden, og Samarbejdets Aand i alt, vi foretager os, er en stor Faktor i Karakterens Opbygning. Lydighed til Tiendeloven udvikler Ærlighed. Thi Betalingen af Tiende er overladt fuldstændig til os selv. Enhver maa være

sin egen Dommer. Herren har givet os alle 100 Procent, og han overlader det til os, om vi vil følge Loven om at give en Tiendedel tilbage. Vi maa være ærlige mod Gud. Dersom vi er ærlige mod ham, er vi ærlige mod os selv.

Enhver Organisation maa opretholdes af dens Medlemmer. Den, som gør sin Del, føler sig altid mere hjemme i denne Organisation. Naar vi tænker paa alt det Velgørenhedsarbejde alene, som kan udføres ved, at vi trofast betaler vor Tiende, saa maa vi undre os over, at det kan naa saa langt og udføre saa meget. Vi maa altid have for Øje, at de, som foretager Uddelingen af disse Midler, ikke alene strængt efterfølger Økonomiens Love, men at de ogsaa er vejledet af den højere Lov, at de har Ansvar for vor Fader i Himmelen. Intet offentligt Fond bliver mere økonomisk administreret end Tienden.

Naar vi betragter Tiendelovens forskellige Virkninger, er vi tvunget til at indrømme, at den er en meget stærk Faktor for Karakterens Udvikling. Tiendeloven gør den, som ærligt adlyder den, stærk, lydig, velgørende, fuld af Tro. Den udvikler Selvkontrol, Uegennyttighed, Ærlighed ligeoverfor Gud og en selv. Den leder os herimod det store Maal, som er sat for os: »Vær fuldkomne«.

MENNESKETS FORUDTILVÆRELSE.*

1. *Livets Mysterium.* Det største af alle Mysterier er Livets Mysterium. Hvad er det? Hvor kommer det fra og hvor gaar det? Disse og tusinde andre ubesvarede Spørgsmaal er opstaaet angaaende Livet. Mange af Verdens mest intelligente Tænkere har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, men dets Løsning synes at være lige saa langt borte som nogensinde før.

2. Det er sandt, at man har lært meget angaaende Livets forskellige Egenskaber og dets Forhold til andre Fænomener. Men dets Oprindelse og dets endelige Natur forbliver fuldstændig ukendt.

3. Hidtil har man aldrig kunnet paavise Liv, uden som et Produkt af tidligere Liv. Talrige Tænkere har fremkastet Idéen om, at Livet kan opstaa spontant, helt af sig selv, uden nogen Oprindelse. Men der findes ikke en Skygge af Bevis paa denne Paastand. Der har tidligere været hævdet, at naar der fremkommer Maddiker i Aadsler og Svampe i raadnende Grøntsager, saa er dette et Bevis paa, at Liv kan opstaa spontant, uden nogen Oprindelse. Men det er nu en anerkendt Kendsgerning, at ingen af disse Ting fremkommer uden som

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 15. Maj.

Følge af en forudgaaende Form for Liv. Senere har der været gjort forgæves Forsøg paa at bevise, at det animale Æg kan befrugtes ved kemiske Processer. Den Kendsgerning bliver da tilbage, at saavidt som man véd, er der aldrig fremkommet Liv af absolut intet eller af livløse Stoffer.

4. *Livets Begyndelse.* Der findes maaske ingen, som vil udtale en positiv Mening angaaende den nøjagtige Tid, da det menneskelige Liv begynder. Før Fødslen modtager Fosteret Næring fra Moderen. Det er i Stand til at bevæge sig, men dets Fordøjelses- og Aandedrætssystem virker ikke. Paa Grund af det intime Slægtskabsforhold mellem Moderen og hendes ufødte Barn er der enkelte, som har draget den Slutning, at Barnet modtager sit Liv fra Moderen; med andre Ord, at dets Liv bogstavelig talt er en Del af hendes. Andre indrømmer, at selv om dette uden Tvivl er Tilfældet med det fysiske Legeme, kan det ikke være Tilfældet med Aanden, da denne har eksisteret som en uafhængig Enhed gennem alle Evigheder. Menneskelig Visdom er ikke i Stand til at sige, hvad er rigtigt.

5. *Livets Natur og Oprindelse.* Her kommer atter Guddommen til vor Hjælp. »Det Liv, som er i os, er en Del af en Evighed af Liv og er organiseret Aand.« (Discourse of Brigham Young, Side 76.) »Materie kan organiseres og bringes frem til Intelligens.« (Discourse, Side 76.) Og atter: »Der har aldrig været en Tid, da denne Materie, hvoraf du og jeg er sammensat, ikke eksisterede, og den kan ikke tilintetgøres.« (Discourse, Side 74.) »Der var aldrig en Tid, da Mennesket ikke eksisterede, og der vil aldrig blive en Tid, da det vil ophøre at eksistere.« »Menneskenes Aander var virkelig undfanget af Faderen og levede med ham i Tidsaldre, før de kom her. Dette er Sandhed med Hensyn til hvert eneste menneskeligt Væsen, som har levet eller vil leve paa Jorden.« (Side 77.)

6. Livet er saaledes en Manifestation af organiseret Materie af usædvanlig ren Variation, som ikke kan opdages af almindelige menneskelige Væsener, og som har eksisteret gennem alle Evigheder. Intet Under, at det trodser enhver kemisk Analyse og paa andre Maader er umuligt at opdage ved almindelige menneskelige Metoder.

7. *Frelserens Tilværelse før han kom til Jorden.* Der skulde ikke være megen Uoverensstemmelse blandt de Kristne med Hensyn til Frelserens Tilværelse, før han kom til Jorden. Johannes' Ord i Joh. 1: 1 og 14 kan kun have een Mening, nemlig at Jesus var Jordens Skaber, og at han derfor eksisterede en uendelig lang Tid, før han begyndte sin jordiske Tilværelse her nede. Frelserens egen Udtalelse i Joh. 17: 5 kan heller ikke misforstaas i denne Forbindelse. Det samme

er Tilfældet med hans Udtalelse til Nephiterne i III. Nephi 9: 15.

8. *Menneskets Forudtilværelse.* Bibelske Henvisninger med Hensyn til Menneskenes tidligere Eksistens er ogsaa klare og forstaaelige, selv om de maaske ikke er saa direkte. Læs hvad Paulus sagde i sin Tale til Efeserne i Ef. 1: 3—5. Det er tydeligt at se, at Paulus forudsætter en Forudtilværelse, thi ellers kunde ikke Mennesket have været udvalgt »førend Jordens Grundvold blev lagt«. Læs ogsaa Abrahams Bog 3: 22 i »Den Kostelige Perle«.

9. *Betydningen af Menneskets Opførsel i Forudtilværelsen.* Selv om vi ikke har saa megen Kendskab til Naturen af Menneskets Tilværelse, inden det kom til denne Jord, saa er vi dog overbevist om, at det havde forskellige Opgaver at opfylde der, selvfølgelig i Forhold til dets Forstaaelse, saa at det fik større og større Opgaver, eftersom det voksede i Dygtighed og Trofasthed. Endvidere véd vi, at nogle af Aanderne var mere hengivne og oprigtige end andre og, som Følge deraf, vandt Yndest for Herrens Aasyn. Læs hvad der staar i Abraham 3: 23.

10. Det foregaaende leder os til den Slutning, at Menneskets jordiske Tilstand for en stor Del er et Resultat af Menneskets Opførsel, før det kom til denne Jord. Dette samme Princip bestemmer hele Menneskets Eksistens, thi i alle Tilfælde er det nøjagtig, hvad dets tidligere Handlinger har gjort det til. Dette er selvfølgelig kun en Anvendelse af Loven om Aarsag og Virkning, som gennemtrænger det hele Univers, aandeligt saa vel som fysisk. Lad os læse Frelserens Ord i Pagtens Bog 132: 5.

11. *Raadet i Himmelen.* Guddommen kunde se Enden helt fra Begyndelsen af, og derfor traf den Forholdsregler for det, som var nødvendigt. Man kunde for Eksempel se, at det vilde blive nødvendigt at have en Frelser til at forsone for Adams Overtrædelse. I denne Hensigt blev der sammenkaldt et Raad i Himmelen. Ved denne Anledning var der næsten talløse Skarer af Aander til Stede, og der blev diskuteret Planer for Menneskets fremtidige Forløsning. Læs Abrahams Bog 3: 27—28.

12. Det ser fra andre skrevne Beretninger ud, som om den »første«, som ikke var nogen anden end Jesus, Guds Søn, vor ældre Broder, ønskede at forløse det faldne Menneske fra Virkningerne af Adams Ulydighed og at give det en Anledning til at modtage Frelsensplanen. Den Herlighed, som vilde følge Fuldførelsen af dette Værk, skulde gives til Faderen. Den »anden«, som var Lucifer, Morgenrødens Søn, foreslog en Tvangsplan, ifølge hvilken ikke en eneste Sjæl kunde gaa

tabt. Men han forlangte, at eftersom han skulde udføre Gerningen, skulde den Hæder og Magt, der tilkom Gud, blive givet til ham. Der fortælles, at der opstod et Opror, og at en Trediedel af Himmelens Hærskarer vendte sig bort fra Himmelen og blev kastet ned til Jorden for at blive Satans Sendebud. (Se Pagtens Bog 29: 36—37; Moses 4: 14; Aabenbaringen 12: 7—12.)

13. Der var én Ting, som alene var nok til at gøre Satans Plan umulig at antage, og det var hans Forslag om at tvinge Guds Børn til at gøre Faderens Vilje. Dette vilde ødelægge deres Handlefrihed og derved berove dem et af deres helligste Arvestykker. Hele Frelsensplanen er grundlagt paa Princippet om frivillig Lydighed til Loven. Dersom Menneskene blev tvunget til at gøre, hvad der er ret, vilde deres Lykke forsvinde.

14. Menneskets Tilstedeværelse paa Jorden er derfor en meget betydningsfuld Del af Frelsensplanen. Under dets Tilværelse, før det kom herned, gik det saa langt frem, som Forholdene vilde tillade det, og videre Fremgang var umulig uden et Legeme af Kød og Ben. For at skaffe dette Legeme tilveje er det kommet til Jorden, hvor det vil forblive for en kort Tid som en Forberedelse til uendelig Fremgang i det Liv, som skal komme.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

15. Maj.

JESUS I KAPERNAUM.

Hjemmestudium: Luk. 4: 31—41.

Jesus var blevet forkastet af sine egne Slægtninge og Venner i Nasaret og var blevet drevet ud af Byen. Han var skuffet og modløs. Han gik omkring langs Bredderne af Genesaret Sø, og forkyndte Evangeliet til Folket der.

Forrige Gang hørte vi om den vidunderlige Fiskedræt og om hans Kald til Peter og hans Brødre.

Simon Peter, som senere blev en af hans største Apostle, boede i Kapernaum, en lille By omtrent 3 Mil nordøst for Nasaret, ved Bredden af Genesaret Sø. I Mathæus' Evangelium læser vi, at Jesus forlod Nasaret og gik til Kapernaum. Det er meget let at forstaa, at han valgte at gaa til dette Sted, hvor en af hans trofaste Efterfølgere boede.

Søndag Morgen gik Kristus, som han plejede, til Synagogen, og Folket, som havde hørt ham, gik efter ham for at faa mere af hans vidunderlige Lærdomme. Synagogen var helt fuld af Folk.

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

MODERS DAG.

Det har været sagt: »Mennesket er til, for at det kan nyde Glæde.«

Ingen større Glæde kan komme til nogen Kvindes Liv end dette at være Guds Medhjælper, at være behjælpelig med at skabe og danne Tabernakler, saa Guds Børn, de Aander, som endnu lever i Aandernes Verden og endnu ikke har haft Anledning til at komme ned til Jorden, kan faa denne Anledning.

Dette Privilegium er givet til vore Mødre, og ikke alene dette, men ogsaa at værne om disse smaa Skabninger, som kommer herned.

Det danske Ordsprog lyder: »Faa er som Fader, men ingen som Moder.«

Denne Dag er benyttet til at hædre vore Mødre. Det er en udmærket Skik, og vi, lig alle andre Mennesker, er taknemmelige for den Anledning, som vi har. Lad os ikke bare ære og respektere hende paa denne ene Dag i Aaret, men lad os erindre, at hver Dag skulde være en Moders Dag.

Vi kan ikke nok paaskønne de mange gode Ting, som Moder har gjort for os. Hun er villig til at opofre alt, endogsaa Livet for os. Naar alle andre forlader os, kan vi altid ty til Moder. Det var hende, som først lærte os at fremstamme en Bøn til Gud, vor Himmelske Fader. Hun lagde Grundvolden for Kristendommen i vore Hjerter. Og den største Glæde, som vi kan gøre hende, er at leve saadanne Liv, som er i Overensstemmelse med de Lærdomme, som hun har givet os.

I Dag er det Moders Dag. Om hun endnu er i Live, lad os ære og respektere hende for, hvad hun har gjort for os. Og lad os erindre, at om hun er gaaet bag Sløret, saa arbejder og virker hun ogsaa der for vor Sag.

Om vor Moder har forladt denne Jord, lad os erindre, at der muligvis er Mødre, som lever, som maaske ikke har deres Børn hos dem i Dag. Lad os ære og glæde dem paa bedste Maade.

Det er ikke alene vore Mødre, som vi burde erindre i Dag, men lad os ogsaa erindre vore Børns Mødre, vore Hustruer. Lad os skænke hende en kærlig Tanke for, hvad hun har gjort for os. Lad os erindre de mange Kvinder, som lever i Verden i Dag, som i Virkeligheden er Mødre af Hjertet. Med andre Ord, lad os erindre, ære og respektere Kvindestanden som et Hele. Gud velsigne Kvinderne for den Inspiration, som de er for Verden i Dag.

Holger M. Larsen.

(Fortsat fra Side 205.)

Var ikke dette en Lærer, som var helt anderledes end dem, de før havde hørt? Talte han ikke som en, der havde Myndighed?

Kristus vidste, hvem han var, og han forstod Betydningen af sin Mission. Han var blevet anerkendt af sin Himmelske Fader som hans elskede Søn, og han vidste, at Budskabet om Guds Rige maatte forkyndes til alle, som vilde lytte dertil.

Selv om der var mange der, som ikke vilde tro paa ham, og mange, som var kommet i det Haab, at han vilde udføre Mirakler, saa var der dog en stor Skare, som lyttede med megen Interesse og var bange for at miste et eneste Ord. Alt var stille og roligt. Det eneste, man hørte, var Frelserens klare Stemme.

Vi kan godt forestille os, hvilken Forstyrrelse der maatte blive, da en vanvittig Mand kom og begyndte at raabe og skrige. Hele Skaren kom i Oprør, da de hørte disse Ord: »Hvad har vi med dig at gøre, Jesus af Nasaret? Jeg véd, hvem du er, du Guds Hellige.« Kristus tabte ikke Fatningen, thi han vidste, hvad der fejlede den stakkels vanvittige Mand. Kristus vidste, at denne Mand var besat af en Djævel, som vidste, hvem Kristus var, og som frygtede hans Magt.

Hvad gjorde Jesus? Kaldte han paa Dørvogteren og bad ham at føre Manden ud? Nej, men roligt revsede han den onde Aand og sagde: »Ti og far ud af ham.« Manden faldt om paa Gulvet, men kort Tid efter var han sig selv igen, og det var klart for alle, at han var helbredet. Folk var slagne af Forundring. Hvem var denne Mand, som endog kunde have Magt over onde Aander?

Da Kristus og hans Disciple forlod Synagogen, gik de til Peters Hjem. Peters Svigermoder var syg og havde Feber. Straks da Frelseren traadte ind i Hjemmet, bad Familien ham om at helbrede hende. Var dette kun for at tilfredsstille deres Nysgerrighed? Nej, de havde set hans Magt, og de behøvede ikke flere Tegn for at komme til at tro paa ham, men de vidste, at han kunde hjælpe den syge. Og Kristus befalede

Feberen at forlade hende, og straks stod hun op og tjente dem.

Den Aften kom alle de, som boede i Nærheden, og som havde syge, til Peters Hus for at bede Kristus om at helbrede dem. Og Kristus lagde Hænderne paa dem alle og helbredede dem.

Og foruden at Jesus gik om og gjorde godt mod alle dem, som søgte ham, underviste han ogsaa sine Disciple om nogle af de Ting, som han vidste, at de maatte gøre, dersom de skulde blive i Stand til helt ud at efterleve hans Befaling: »Kom og følg mig.«

Spørgsmaal.

1. Hvor gik Kristus, efter at han var drevet bort fra Nasaret?
2. Hvad var Jesu Hovedbeskæftigelse paa Søndagen?
3. Hvorledes blev han behandlet af Folk i Kapernaum i Sammenligning med den Behandling, han fik af Folkene i Nasaret?
4. Hvilken Ordinance har vi i vor Kirke i Dag til Fordel for de syge?

---

22. Maj.

DE TOLV APOSTLE BLIVER KALDET.

Hjemmestudium: Math. 9: 9; Luk. 6: 2—19; Math. 10: 1—42.

Jesus vedblev at undervise, velsigne og helbrede. Han blev mere og mere bekendt, og stadig kom der Folk til ham, der ønskede at lære mere angaaende hans vidunderlige Lærdomme og at blive helbredede af ham.

Han havde allerede kaldet 6 Mænd til at følge efter ham. Du erindrer de 4, der blev kaldet til at være Menneskefiskere.

Da Jesus gik om i Byen, saa han en Skatteopkræver, en Jøde, som havde nedsat sig selv i sine Medmenneskers Øjne ikke blot ved at blive en af de foragtede Skatteopkrævere, men ogsaa ved at blive en Tjener af de forhadte Romere, deres Herskere. Denne Mand var Mathæus. Han havde hørt Jesus, og han havde fulgt efter ham for at lære mere angaaende de Lærdomme, han prædikede. Jesus sagde til ham: »Følg mig.«

Havde Mathæus Indvendinger? Nej, han stod straks op og fulgte ham. Mathæus blev en af Jesu trofaste Følgesvende, og han lærte mange Ting angaaende Frelseren, og disse Ting har han nedskrevet i den Bog, som bærer hans Navn. Der blev nu saa mange, som ønskede at høre Evangeliet, at Jesus ikke kunde komme alle Steder selv, og derfor blev det nødvendigt, at han fik Hjælp, dersom hele Folket skulde høre Frelserens Lærdomme forkyndt. Disciplene lærte af ham ved

hans Eksempel og hans Undervisning, de følte hans Kraft mere og mere for hver Dag, og de blev mere og mere skikket til det vidunderlige Arbejde, de senere vilde blive kaldet til at gøre.

En Aften, efter at Disciplene var gaaet til Hvile, vendte Jesus tilbage til Bjerget, det Sted, hvor han senere holdt sin vidunderlige Prædiken, »Bjergprædikenen«. Her, i Stilheden og Ensomheden, søgte Jesus, Guds Søn, sin Himmelske Fader i Bøn. Han forstod, at det var af meget stor Betydning, at de rette Mænd blev valgt til at være Apostle, og selv om han kendte Menneskene og kunde læse deres inderste Tanker, søgte han Herrens Hjælp i det Arbejde, som stod for ham.

Hele Natten tilbragte han i Bøn til Gud.

Om Morgenen, da Disciplene var samlede om ham, udvalgte Jesus blandt dem de Mænd, som senere skulde blive hans Apostle, ordineret til at bære hans Værk fremad og forkynde Evangeliet til Verden. Syv af dem, som blev valgt, har vi hørt om før, men Navnene paa de øvrige fem hører vi for første Gang, naar Jesus giver dem det endelige Kald. De tolv, som blev valgt, var: Simon Peter, Jakob, Johannes, Andreas, Filip, Bartholomæus, Mathæus, Thomas, Jakob (som undertiden bliver kaldt Jakob den Anden), Judas (som undertiden bliver kaldt Taddæus), Simon Zelotes og Judas Iskariot. Disse tolv Mænd fik nogle bestemte Instruktioner af Mesteren, og de var endnu mere fuldkomment beredte til at gaa ud og forkynde Frelserens Evangelium. Han gav dem Myndighed til at undervise i hans Navn, til at helbrede de syge og have Magt over det onde.

Med den Kundskab, som disse retfærdige Mænd havde opnaaet, og med den Myndighed, som Jesus havde givet dem, var de rede, da det næste Kald kom fra Mesterens Læber: »Gaa ikke hen paa Hedningers Vej og gaa ikke ind i Samaritanernes By. Men gaa hellere hen til de fortabte Faar af Israels Hus. Men paa eders Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges Rige er kommet nær. Helbred syge, opvæk døde, rens spedalske, uddriv onde Aander, I har modtaget det for intet, giv det for intet.«

Da Jesus gav dem denne Opgave, sagde han: »Følg mig.« Han kunde have sagt: »Forkynd de Ting, som I har hørt mig forkynde, og gør de Ting, som I har set mig gøre.«

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

15. Maj

JOSEF HJÆLPER KONGEN.

Tekst 1. Mos.

Da vi begyndte at lære om Josef, boede han i Telt sammen sin Fader og sine Brødre. Han Fader elskede ham højt. Han var en meget alvorlig ung Mand, og han følte, at hans Fader undertiden talte til ham i hans Drømme. Josef havde ældre Brødre, som ikke holdt saa meget af ham. De var misundelige paa ham, fordi de syntes at Faderen holdt for meget af ham. Kan du erindre hvad de gjorde med Josef?

Josef blev ogsaa daarlig behandlet en anden Gang. Han blev kastet i Fængsel, skønt han ikke havde gjort noget forkert. Og der var han naturligvis ulykkelig. Han havde ikke tænkt at det skulde blive saaledes behandlet, naar han hver Dag prøvede at gøre hvad der var Ret. Men vor Fader i Himmelen glemte ikke Josef. Han vidste hvilken Gerning han ønskede at Josef skulde gøre i Verden, og paa denne forunderlige Maade prøvede han at hjælpe ham til at udføre den. Dersom Josef ikke var blevet kastet i Fængsel, vilde han maaske aldrig have faaet den Anledning til at hjælpe andre, som han fik. I Dag skal vi høre om hvorledes han hjalp Kongen.

I Ægypten er der en Flod som kaldes Nilen. Hvert Aar flyder dens Vand over Bredderne, og vander det Land som ligger omkring. Dersom undertiden Vandet ikke er højt nok til at flyde over, saa faar Kornmarkerne intet Vand. De tørrer op, og Folket faar ingen Føde.

En Nat havde Kongen af Ægypten to forunderlige Drømme. Han drømte at 7 fede Køer kom op af Floden for at spise Græs. Derefter kom der 7 meget tynde Køer op af Floden, og de aad op alle de 7 fede Køer.

Han faldt i Søvn igen, og denne Gang drømte han om 7 gode Kornaks, som voksede sammen, og derefter dromte han om 7 daarlige Kornaks som spiste op de 7 gode.

Da Kongen vaagnede, var han bekymret. Han var sikker paa at disse Drømme havde et Budskab at bringe ham. Derfor sendte han Bud efter alle de vise Mænd i hans Rige, for at de skulde fortælle ham hvad hans Drømme betød. Men ingen af dem kunde gøre det.

Da erindrede Kongens Mundskænk, som havde været i Fængsel sammen med Josef, at Josef kunde udtyde Drømme. Han havde næsten glemt det Løfte han havde givet Josef. Han fortalte Farao om Josef, og Farao sendte Bud efter

Josef. Han kom og knælede for Kongen, medens Kongen fortalte ham sin Drøm. Josef lyttede interesseret, og derefter sagde han: »Gud har vist Farao hvad han agter at gøre«. Derefter fortalte han Kongen at de 7 fede og de 7 daarlige Aks var 7 gode Aar som vilde komme. De 7 tynde Køer og de 7 daarlige Aks var 7 daarlige Aar som komme bagefter. Han sagde at Gud gerne vilde, at Farao skulde vide dette, og derfor gav han ham disse Drømme.

Desuden raadede han Kongen til at finde en vis og dygtig Mand, som han skulde sætte til at bestyre alle Fødemidler i de første 7 Aar. Han skulde bygge Forraadshuse, samle alt det Korn som ikke behøvedes, for at det kunde gemmes til de 7 daarlige Aar.

Kongen var meget tilfreds med det, som Josef havde sagt. Han sagde: »Kan vi finde en saadan Mand, som har Guds Aand i sig?«

Naturligvis kunde de det. Josef var en saadan Mand. Kongen kunde se, at han var vis nok til at gøre alt dette, fordi Gud havde vist ham alle disse Ting.

Derfor satte Farao Josef som Hovedsmand for hele Ægypten. Han sagde, at Folket skulde gøre det, som Josef bad dem at gøre. Han satte en Ring paa hans Finger, klædte ham i prægtige Klæder, gav ham en pragtfuld Vogn at køre i og indsatte ham som den øverste Hersker næst efter ham selv.

Og Josef arbejdede meget samvittighedsfuldt og samlede Korn for de syv daarlige Aar.

Josef giftede sig med en yndig Kvinde, hvis Navn var Asenat. De fik to smaa Drenge, Manasse og Efraim.

I al denne Tid boede hans Fader i sit Hyrdetelt og græd over sin tabte Dreng. Han tænkte sig aldrig Muligheden af, at Josef var i Live og hjalp ham med at gøre dette vidunderlige Arbejde for Verden.

DANMARKS UNGDOMSFORENINGER AFHOLDER KONFERENCE.

Det er af Missionens Autoriteter blevet besluttet at afholde en Konference for alle Ungdomsforeninger i hele den Danske Mission. Det mest passende Sted for denne Konference er fundet at være Aarhus, og Tiden er blevet fastsat til 15. og 16. Maj (første og anden Pinsedag).

Alle Deltagerne i Konferencen vil samles i Aarhus Søndag Morgen. Det første Møde vil blive afholdt Kl. 10. Under dette

Møde vil der blive afholdt en Konkurrence mellem de forskellige Distrikter om den bedste blandede Kvartet og det bedste Foredrag. Kl. 2 vil der blive afholdt et stort Sangerstævne. Der vil blive Konkurrence mellem de tre største Sangkor, vor Kirke har i Danmark, og der vil blive udført et stort og ypperligt musikalsk Program, hvor alle vore bedste Kræfter fra hele Danmark vil blive repræsenteret.

Kl. 7 vil der blive afholdt et stort offentligt Møde, hvor gode interessante Taler angaaende Ungdomsforeningens Arbejde vil blive afholdt, og hvor Sangen vil blive udført af et stort Fælleskor, bestaaende af alle vore Sangkor.

Mandag Morgen Kl. 9 vil der blive afholdt et Forretningsmøde, hvor alle Medlemmer af de lokale Bestyrelser for Ungdomsforeningerne vil faa Anledning til at møde med Hovedbestyrelsen for at drøfte Ungdomsforeningens Interesser indenfor den Danske Mission.

Om Eftermiddagen vil der blive afholdt en Konkurrence mellem de fire Distrikter angaaende det bedste Skuespil. Kl. 6 vil der blive afholdt et Festmaaltid for alle, der maatte ønske at deltage. Under dette Maaltid vil der blive udført et godt Program, og Resultaterne fra de forskellige Konkurrencer vil ligeledes blive bekendtgjort.

Lidt senere paa Aftenen vil der blive en Opvisning af to Gymnastikhold fra København, M-Mændenes og Gleaner-Pigernes, og der vil ligeledes blive en Opvisning i Folkedanse af Medlemmer fra Aarhus Ungdomsforening.

Konferencen vil blive afsluttet med Dans, og der vil blive Anledning for Deltagere fra alle Byer til at forlade Aarhus Mandag Aften, saa man ikke skal kunne blive hindret i at deltage paa Grund af Arbejde og lignende.

Et fuldstændigt Program vil blive udsendt til Bestyrelserne af de forskellige Ungdomsforeninger, og man opfordres til at gøre sig bekendt med dettes Indhold, og vi er forvisset om, at dette vil virke som en kraftig Tilskyndelse til at deltage i Konferencen.

Hovedbestyrelsen for Ungdomsforeningerne i Danmark indbyder herved alle Søskende og Venner i den Danske Mission til at deltage i denne Konference, som vil blive den første af denne Slags i den Danske Missions Historie. Bestyrelserne af de forskellige Ungdomsforeninger opfordres til at sætte sig i Forbindelse med Grenenes Forstanderskab for at arrangere billige Fællesrejser med Bil eller lignende. For Københavns Vedkommende er der arrangeret en Fællesrejse til meget billige Priser. Vi føler os forvisset om, at enhver, som er villig til at gøre de Anstrengelser, som er nødvendige for at kunne deltage i Konferencen, vil føle sig rigeligt belønnet.

Man kan næppe overvurdere Betydningen af, at saavel unge som ældre Søskende faar Anledning til at mødes med Medlemmer af Ungdomsforeningerne fra alle Dele af Landet, og alle faar Anledning til at yde deres Bidrag til Underholdningen, samt sammenligne deres Arbejde og deres Resultater. Og Betydningen af den Udvikling, som kommer gennem de unges Konkurrencearbejde, baade derved at de oplæres til at yde deres allerbedste og ligeledes til at blive gode Tabere og gode Vindere, er indlysende for alle.

Vi opfordrer derfor alle til at gøre, hvad der staar i deres Magt, for selv at blive i Stand til at deltage i denne Konference og ligeledes hjælpe andre til at blive i Stand til at komme.

Og dermed udsender vi denne Indbydelse og siger: Hjertelig velkommen til Aarhus i Pinsen.

EN FORANDRING.

Af *Inez B. Allred.*

Elsie Nickelson var i daarligt Humør. Dagen var begyndt med en Trætte. Alt for mange af deres Dage var begyndt paa denne Maade i den senere Tid, og Frank havde styrtet ud til sin Bil og kørt af Sted til Arbejdet, idet han efterlod den største Del af en daarligt tillavet Frokost paa sin Tallerken. Genlyden fra Døren, som blev slaaet i, var døet hen i Huset, men ikke i Elsies Hjerte.

Ja, hun havde sagt onde, sarkastiske Ting om ikke at have Penge nok at bruge, men det var kun Sandhed. Men Franks Svar om, at hun kendte til hans finansielle Stilling, da hun giftede sig med ham, var for grusomt. Og dog havde det været hende, som havde ønsket, at de skulde gifte sig kort Tid efter, at de havde mødt hinanden. Han havde ønsket at vente, til de blev lidt mere velstillet, økonomisk set.

Deres Ægteskab havde været lykkeligt. Men de opdagede snart, at der behøvedes mere end en Mand og Kvinde og Kærlighed for at holde et Hjem og opdrage Børn.

»Hvorfor bekymre sig,« havde Elsie sagt til sig selv flere Gange. Men hun var bekymret. Aldrig før i de seks Aar, de havde været gift, havde Frank gaaet til sit Arbejde uden at kysse hende og Børnene Farvel.

Sagen var den, at Elsie forsøgte at berolige sin Samvittighed ved at beklage sig selv. Og dette havde lykkedes meget godt for hende, og de tre Drenge, som var blevet overladt til sig selv, havde benyttet Friheden til at bære en hel Del Sand op paa Verandaen.

Elsie for forskrækket op ved at høre Junior raabe, at der kom to Damer paa Besøg. »Kredslærerinder fra den Kvindelige Hjælpeforening,« sukkede Elsie, idet hun nølede imellem at aabne Døren eller svare paa Telefonen, som ringede højlydt. Hu aabnede Døren, bad om Undskyldning og løb saa hen og tog Telefonen. Det var fra Søster Browns Hjem. Hun maatte komme hjem med det samme. Vilde Søster Nickelson være saa venlig at sige hende det? »Jo, selvfølgelig,« svarede Elsie, »og jeg ønsker,« fortsatte hun for sig selv, »at jeg havde det samme Budskab til Søster Beal. Kredslærerinder, hvad skal nu de være godt for?«

Efter at Søster Brown havde skyndt sig hjem, forsøgte Sster Beal at tale lidt angaaende Lærerindernes Emne, som den Maaned var: »Det Ansvar, som alle Kirkens Medlemmer har for at være til Stede ved Kirkens Møder o. s. v.« Men hun kom ikke langt, for Elsie var ikke oplagt til at lytte til og sagde meget aabent: »Komme til Møder? Ikke med tre Børn under 5 Aar.« Nej, de havde ikke Raad til at holde Pige. Og hvis de havde haft, saa var der virkelig mange Ting, hun trængte mere til end Møder. Hun syntes, at hendes første Pligt var hendes Børn.

Snart var Elsie betaget af en saadan Medynk med sig selv, at hun begyndte at beklage sig over sin Mand og fortalte, hvor uretfærdig og gerrig han var mod hende.

Søster Beal følte, at Elsie behøvede en forstaaende Ven, som kunde hjælpe hende af med denne Følelse af Selvmedlidenhed. Hun lyttede stille og bad til Herren om Inspiration til at gøre netop det, som en rigtig Kredslærerinde skulde og burde gøre.

Ved Hjælp af nogle faa taktfulde Spørgsmaal erfarede hun snart, at Broder Nickelson stod for Tur til at faa en overordnet Stilling i sit Firma, og at han arbejdede paa Overtid for at sætte sig ind i Forretningerne.

Ja, indrømmede Elsie, han havde altid været en meget rimelig Mand og havde lovet hende en Bil, saa snart som de kunde faa Raad dertil. Han havde en naturlig Afsky for Gæld.

Saa fortalte Søster Beal paa en taktfuld Maade om nogle Opofrelser, hun havde maattet gøre, da hun var ung Hustru. »De véd, min kære,« sagde hun, »bag hver dygtig Mand staar en god Hustru. Tænk paa Nathanial Hawthorns Hustru. Han havde mistet sit Arbejde og gruede for at fortælle sin Hustru om det. Han blev glædelig overrasket ved at høre hende sige: »Jeg er saa glad for, at du nu kan skrive den Bog, du har planlagt.« »Men,« spurgte han, »hvorledes kan vi leve, medens jeg skriver?« Hun viste ham da med Stolthed nogle Penge,

som hun havde sparet af Husholdningspengene, og som vilde være tilstrækkeligt til at forsørge dem de første Maaneder. Hun gav sin Mand denne Chance, og han gav Verden den vidunderlige Bog »The Scarlet Letter«.« Paa denne Maade talte Søster Beal til hende, opmuntrede hende paa enhver Maade og fortalte hende, at med en Mand som Frank Nickelson vilde hun blive lykkelig, dersom hun blot gjorde sin Del.

Elsie sad stille en lang Tid efter, at Søster Beal var gaaet. Hun tænkte, men for første Gang paa lang Tid tænkte hun ikke paa sig selv. Hun begyndte at se Tingene fra Franks Synspunkt. Hun tænkte paa alle Udgifterne med de tre smaa Børn, med al den Sygdom, der havde været, særlig den Gang, da hun selv laa paa Hospitalet for Lungebetændelse. Hun erindrede, at Frank havde opgivet at faa en højere Stilling, som den Gang blev tilbudt ham, fordi han ikke vilde forlade Byen, medens hun var syg. Hendes Hjerte fyldtes med Medynk og Kærlighed for den Mand, som havde gaaet gennem Skuffelser og havde haft store Udgifter, og som havde taget alt uden Klage. Hvor hun skammede sig. Men nu skulde det blive anderledes.

Hendes første Handling var, at hun tog en Pakke Strømper frem, som trængte til at stoppes. Hun blev forfærdet over at finde, at der var 11 Par Silkestrømper, der tilhørte hende selv, og ingen af dem var 1 Aar gamle. »En hel lille Formue blot for Strømper til mig,« tænkte hun. »Jeg undres, hvorledes Frank har været i Stand til at skaffe Tøj til os alle.« Hun samlede Børnene om sig, stoppede Strømper, fortalte dem Historier, indtil de sov ind med et lykkeligt Smil om Munden.

Søster Beal kom aldrig mere til dette Hjem. Hun blev indsat som Præsident for den Kvindelige Hjælpeforening, og kort Tid efter hørte hun, at Broder Nickelson havde faaet en højere Stilling og var blevet forflyttet til et andet Sted.

Efter ti Aars trofast Arbejde blev hun afløst. Søstrene holdt en storartet Fest for hende og gav hende en Erindringsgave, bestaaende af et Sæt Bøger, hun længe havde ønsket sig. Hun var nu kommet hjem fra Festen og var glad for, at hun nu skulde faa Tid til at gøre mange af de Ting, hun altid havde haft Lyst til at gøre, f. Eks. læse meget.

Hun tog sin Post for at gaa ud i Haven og læse. Hun aabnede et Brev:

»Kære Søster Beal! Bliv ikke forbavset. Jeg har været ved at skrive til Dem mange Gange.

Erindrer De, at De en Gang kom til mit Hjem som Kredslærerinde? Det gør De sikkert. De kunde ikke glemme, hvor daarligt jeg opførte mig. Det, De fortalte mig den Dag, fik mig til at forandre Mening om mange Ting og til at betragte

Livet paa en anden Maade. De Ord, De sagde, var sande. Jeg besluttede at efterleve, hvad De sagde. Det var ikke altid let, thi jeg havde faaet den slemme Vane at tænke meget paa mig selv, men med en Del Overvindelse og Kamp gik det, og vort Hjem er et af Verdens lykkeligste Hjem i Dag. Vi har tre dejlige Børn til, og vi er alle saa lykkelige. En Aften fortalte jeg min Mand om, hvad De den Gang sagde til mig, og hvad De havde gjort for mig, og han svarede: »Tror du, disse gode Søstre, som gaar omkring og gør dette Arbejde, altid forstaar det gode, de gør? Jeg synes, du bør skrive til Søster Beal og fortælle hende, hvor meget godt hendes Besøg den Dag gjorde for vor Familie.«

Min Mand sender sammen med mig den varmeste Tak og Paaskønnelse for, hvad De har gjort for os.

Deres hengivne

Elsie Nickelson.«

I dette Øjeblik hørte Søster Beal sin Datter sige til en Dame, at hun vidste ikke, hvad hendes Moder nu vilde gøre uden sit Arbejde i den Kvindelige Hjælpeforening. »Uden mit Arbejde i den Kvindelige Hjælpeforening?« sagde Søster Beal til sig selv. »Jeg vil slet ikke undvære det. Der er meget andet Arbejde at gøre der end at være Præsident. Nu vil jeg blive Kredslærerinde igen. Det er alligevel dem, der har den største Anledning til at gøre godt.« (Fra »Relief Society Magazine«.)

DØDSFALD I KØBENHAVN.

Søster Hansine Caroline Christensen afgik ved Døden den 23. Marts 1932 efter et meget langt Sygeleje og blev begravet fra Kirken paa Priorvej 12, Mandag den 28. Marts 1932. En meget stor Skare var kommet for at sige Søster Christensen det sidste Farvel.

Begravelsen, som blev ledet af Første Raadgiver i Grenens Forstanderskab, Broder Thorvald Bregentoft, blev aabnet med Sangen »Naar Verden er kold som den mørkeste Nat«. Bøn af Ældste Søren Christensen. Derefter sang man: »Til Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud«. Distriktspræsident Charles A. Larsen og Missionspræsident Holger M. Larsen talte om vor afdøde Søsters ædle Liv, samt udtalte mange trøsterige Ord til de efterladte. Tilsidst sang man Sangen »Bær langsomt, bær langsomt, af Kirken Moder ud«. Taksigelse af Ældste Claude E. Bird.

En lang Række Biler fulgte Afdøde til hendes sidste Hvilested paa Vestre Kirkegaard, hvor Sangen »Nærmere Gud, til dig« blev afsunget. Graven blev indviet af Missionspræsident Holger M. Larsen.

TANKER PÅ MORSDAGEN

Av Dr. *R. Giertsen,* Fetsund, Norge.

—

Det rakner i jordlivets helligste bånd.
Over alt lægger ufred sin kvælende hånd.
Kanonerne tordner, og folkene lider,
tvedragt og splid — det er Belsebubtider.

Er der da ikke et bånd, som kan holde?
Skal livet her leves da som mellem trolde?
Der var jo dog én, som præked om fred,
og — tør jeg nævne det — om kjærlighet.

Der sitter en mor med sitt spedbarn på fang.
Stuen er fattigslig, liten og trang.
Men øinene stråler i tindrende fest,
for i den stuen er gleden gjest.

Glemt er al smerte og fødselens vé.
Hun knuger ham til sig, må beundrende se,
hvem slikt et vidunder dog ligne kan mest
— skjønt gutten er nok som spedbarn flest.

Hun går op i barnet med hele sin sjel.
Til takk får hun gjerne et veldig vræl.
Hun bysser og traller, undres på hvad han vil
— har han knip, får han kanskje det første smil?

Og gutten han vokser fra dag til dag.
Blev takken no' større, var det ingen sak.
Å, langtfra. For det er sikkert og vist,
ethvert barn er født som komplet egoist.

Så blir gutten da større, får vett, bør forstå.
Men med takken blir det nok så som så.
Vist elsker han mor, men på guttevis
er det ham, som skal *motta* — naturligvis.

Men mor hun kan bare gi og gi,
og godt nok til gutten det aldri kan bli.
Går det godt her i livet, hun jubler med ham,
og undskylder ham, om han gjør hende skam.

For hende kan gutten så trygt bekjende,
for kjærligheten har ingen ende.
Og dette gjør hun, fordi hun er stor;
fordi hun elsker, fordi hun er mor.

Og når det nu lakker mot livets kvell,
og mor blir nødt til å byde farvel,
trods sykdom og smerte til siste slutt,
hun tenker på ham — på sin egen gutt.

Så fins der da ennu et fredlyst sted,
hvor ikke det gode er tråkket ned.
Mors strålende, stundom dog gratfyldte øie,
kan ennu gi gjenskin og bud fra det høie.

Du kjære, gode, velsignede mor,
kunde alle blot handle som dig på jord.
Først da blev der lykke, først da blev der fred,
når livskampen åndet av kjærlighed.

Prøver, Fristelser og Skuffelser. — Disse er Hjælpere i Stedet for Hindringer. De prøver ikke alene Karakteren, men styrker den. Hver eneste overvunden Fristelse giver ny Energi. Hver eneste Prøvelse, som bliver gennemgaaet, gør Sjælen stærkere og mere nobel, end den var før.

Held betyder at staa op Kl. 6 om Morgenen, at leve af en Dollar om Dagen, hvis du tjener to, passe dig selv og ikke blande dig i andre Menneskers Sager. (Franklin.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.